

LBRIS

We know
books

Lumiņa Cercel

TIRADA DIAVOLULUI

LETRAS
Promovăm autorii români

Cuprins

I	11
II	17
III	26
IV	30
V	36
VI	38
VII	49
VIII	57
IX	65
X	71
XI	83

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CERCEL, LUMINIȚA

Tirada Diavolului / Luminița Cercel

—Otopeni: Letras, 2024

ISBN 978-630-312-255-7

821.135.1

Întreaga responsabilitate pentru conținutul acestei cărți
aparține autorului.

Copyright 2024, Luminița Cercel

Această carte este protejată de legea dreptului de autor.

Carte distribuită de www.piatadecarte.net,

email: office@piatadecarte.com.ro

Comenzi la tel. 021 367 5228 // 0787 708 844

Pentru solicitări de publicare vă puteți adresa editurii,

pe mail: edituraletras@piatadecarte.com.ro

Editura Letras / www.lettras.ro

contact@lettras.ro

Pledoarie pentru triumful Binelui

—Elena Netcu

Luminița Cercel ne propune un tip de discurs cvasiepic, întrucât autoarea își conduce cititorul spre un mesaj cristic, ca o litanie, o confesiune sub forma unei spovedanii în care primează valorile creștine. De aceea considerăm titlul cărții un pretext pentru desfășurarea așa-numitului fir epic dezvoltat pe o schemă religioasă, cu un număr redus de personaje care slujesc intenția artistică a autoarei.

Ar fi impropriu să-l abordăm ca roman, nu neapărat pentru numărul redus de pagini, ci pentru eludarea conflictului dramatic ce vizează o dimensiune spirituală.

Pornind de la păcatul originar care se insinuează în țesătura textului, cartea este o confesiune despre nevoia noastră de a rămâne în spațiul sacru al bisericii. Biserica este privită ca un centru iradiant de accedere spre lumină, un lăcaș unde nu trebuie să încapă nici o ispită, nici o ademenire, deși tăcerea încremenită a icoanelor nu oferă împlinirea dorinței. Slăbiciunea omului, graba, pripeala, nesăbuința, toate acestea fac din om o ființă vulnerabilă.

Există un fir epic axat pe un conflict în Babilon, cu răpirea Ruxandrei, fiica împăratului și disperarea lui Roman, tânărul artist, care, ca s-o readucă în viața lui, se lasă ispitit de Diavol. Se ajunge la vărsare de sânge ca

urmare a intrigilor Diavolului, dar toate aceste aspecte care creează aparența unui epic, sunt însoțite de așa-numitele pledoarii, adevărate rugăciuni pentru a restabili pacea, pentru a aduce armonie între oameni, prin vocea heterodiegetică a autoarei și prin discursul blând al îngerului.

Conflictul este unul spiritual, iar zborul porumbeilor ca simbol al purității, al păcii și al armoniei între oameni apare de câteva ori în această frumoasă confesiune, imprimând cărții un sens soteriologic.

La triumful Binelui se ajunge, însă, cu sacrificiu, cu victime, autoarea inoculând ideea că omul cade ușor în ispită când este vorba de putere, de iubirea lumească, neaureolată de sfințenie. Bogații fac abuz de putere din orgoliu, iar săracii sunt ușor de ademenit pentru că n-au puterea, nici bogăția și își pun nădejdea în Tirada Diavolului.

Deși de mică întindere, cartea are însă deschidere spre ascensiune în aflarea luminii divine, singurul și ultimul adevăr.

Privită sub aspectul moralității, această frumoasă invocație a divinului capătă dimensiuni etice, fiind un frumos ghid de dumnezeire, dar și prin bucuria cititului, prin inocența personajului Roman, care parcurge o experiență inițiativă. Autoarea pare să ne sugereze că omul, nu numai că poate fi ușor ispășit, dar are nevoie de încercare și eroare, întrucât mai ușor înveți să te ferești de

capcanele vieții, după ce Dumnezeu te-a încercat prin Tirada Diavolului.

Acest micro-eseu, micro-poem în spirit creștin, este o dizertație despre Bine și Rău. Cititorului descoperă o punte de înțelegere a sensului vieții trăite întru credință și smerenie, dar mai ales înțelegând viața ca o nevoie de rugăciune, năzuința spre dumnezeire.

I

Cei trei porumbei ai libertății au străbătut o lume întreagă; din locurile unde omul a iubit, a învățat, a creat și a lăsat, unde bravi cetățeni cu săbiile la piept și-au făcut loc prin nisip și ape, au călcat puternic pământul sub picioare arătând că îl merită, și-au spălat trupul în râuri, din lemn își făcură masă, din flori își împletiră coroane, din prieteni și-au câștigat dușmani și din țară și-au făcut exil, până în Regatul lui Iacob. Iacob Împărat și-a împărțit odinioară regatul după sufletul lui, ridicând un zid între oamenii avuți – plini de aur, cu posibilități – și cei care erau uitați de noroc, dar care îmbrățișau speranța zilei de mâine cu un curaj născut în sărăcie. Iacob cel lacom, împreună cu familia, armata și spuma societății, stătea desigur pe bucata bogată de pământ, izolați de inferiorități în micul lor paradis, uitând cu totul de existența și de durerea acestora.

Dar într-un final răul va fi pedepsit, minciuna are să fie demascată și, din haosul aflării adevărului, cei dreپți au să câștige. Ceea ce nu știa împăratul, ceva ce n-a aflat oricum nici când întreaga planetă era la ananghie, s-a dovedit a fi inversul credinței sale: nu din aur se va ridica omul care va scoate umanitatea la lumină, ci din mizerie.

Păsările au trecut deasupra saloanelor, străzilor pavate, piețelor bogate, caselor cu etaj, deasupra bisericii cu bolta aurită, palatului uriaș păzit de mii de soldați și peste zid. Au făcut popas, poate nu întâmplător, pe acoperișul bisericii dărăpănate a bucății de tină deținută de sărăcie. Lăcașul sfânt era împrejurat de un gard proaspăt vopsit,

ce înșela noutatea cu vizibilele cuie ruginite și margini mâncate de vreme și de timp. Praful se ridica încet împrejurul clădirii ca un spirit măreț trezit din somn de cântul unei viori ce răsuna dinăuntru. Mai încolo, casele se vedeau ca niște uriași fără vlagă, peticiți de atâtea ori și cocoșați de o tristețe înfiorătoare; poate ascultau și ei cântecul sau poate își plâneau stăpânii care au stins lumina, au pus lacătul și nu s-au mai întors vreodată. Deasupra acoperișurilor, zidul se vedea ca un monstru sacru, care atingea parcă bolta cerului, acoperind bogaților acel tablou bolnav al mizeriei. Vântul adia ca o șoptă a Lui Dumnezeu peste firele de iarbă prizoniere în pământul uscat, reușind totuși să deschidă încetinel ușa bisericii.

Înăuntru, icoana Maicii Domnului era sprijinită de un scaun vechi și mângâiată ca întotdeauna de o rază de soare, ce se vărsa în liniște prin fereastra lungă și murdară. Chipul strălucit al Fecioarei privea cu milă copilul care-i stătea în față, ținând pe umăr o scripcă și scrijelind de corzile ei un arcuș. Un tânăr slăbit, cu părul lung și încurcat, luminat dintr-o parte de mâinile radioase ale soarelui, își cânta printre lacrimi ruga. Ținea vioara veche cu atâta înfrigurare, încât mâna îi încremeni pe arcuș, iar barba i se înroși. Atât de inocent părea cu genele curbate, lungi, cu buzele subțiri și roșii – care se împreunau strâns într-un oftat –, încât dacă nu-i era portul răpănos și fața umedă de lacrimi, îl puteai asemăna cu chipurile pictate împrejurul său. Deși tânăr, cu mii de oportunități în fața ochilor, de sub pleoapele vineții curgeau petalele diafane ale suferinței. Lăcașul de închinăciune rămânea

însă în tăcere, martor la amărăciunea ce îi trecu pragul și lăsător de pace pentru cântul frumos. Fețele de îngeri, arhangheli și sfinți, îmbrățișate etern de pântecul clădirii, ascultau triste la suferința glasului ce devenea la fel de dureros ca scârțâitul scripcii. Ascultau dorul fără de sfârșit și priveau cu milă feciorul îndurerat, care își aduse gândul curat și rugăciunea pe drumul credinței.

În spatele scaunului de pe care Maica Domnului privea feciorul, în partea stângă a bisericii, un întuneric greu se ascundea. O negură perversă, plină de păcate, pitită după spătar, observa în tăcere băiatul. Cu degetele negre și reci se sprijini de lemnul putred, apoi își scoase jumătate din chip la vedere, atent la neatentia copilului. Fața hidoasă a întunericului zâmbea vulpește, auzind ruga micului om. Feciorul își opri brusc cântul, aruncă scripca și arcușul din mâini, căzând în genunchi în fața icoanei. Dar nu de întuneric era speriat, ci de frica pe care o simțea în lumină; o frică de a pierde, de a uita.

—Doamne, rogu-te să-mi aduci iubirea, căci doar tu știi unde e, iar eu mă pierd cu firea!

Printre lacrimi, cu palmele împreunate și capul plecat, începu a se ruga. Vocea îi suna ca un strigăt, iar ecoul se răspândi în biserică. Lumânările așezate lângă alte icoane își tremurau părul de foc, parcă lăcrimând și ele ceară. Întunericul își mări ochii, surprins de gestul copilului, dar mulțumit de faptul că-i poate afla oful. Zâmbetul mișelesc i se întinse și mai mult, arătându-și

dinții ascuțiți. Văzu apoi cum raza de soare se mută de pe icoană, luminând în schimb chipul omului. Arăta ca o poezie în formă fizică, Universul fiindu-i scriitor. Ființa scârboasă își dădu ochii peste cap, neimpresionată de opera de artă ce i se adeverea în față. *Atât de mult o iubesc pe Rusandra cu flori în păr, încât îți cer să o găsesc în minciună, în adevăr...*

Cu mâneca peticită a hainei și-a șters lacrimile, povestind de marea lui iubire sfinților de pe pereți, care nu-l mai priveau. Se îndepărtă de icoana Maicii și se învârti în loc, privind în ochii fiecărui om pictat, ce-și lăsa fruntea în pământ, ca și când se lăsa dojenit de el. Tânărul și-a dat seama, căci i se citea pe chip, că vorbește singur și că nu avea să primească vreun răspuns. Întunericul chicotea satisfăcut de exasperarea copilului și continua să răsufla ironic la tot ce vedea cu ochii albi și haotici.

— *Doar vreau să o mai simt printre degete, pe buze, și încă o noapte s-o alint fără frică, fără scuze.*

Apropiindu-se de pereții reci ai bisericii, copilandrul plimbă mâinile peste imaginile îngerilor, în speranța că se vor trezi, dar tot ce primea era praful de pe buricele degetelor. Întunericul dădu dezamăgit din cap, la fel de ironic precum înainte, fără să-l scape din privire pe fecior. Băiatul studie temeinic mizeria în care erau scaldate picturile. Nu mai erau pline de viață, ci se găseau reci și pline de sărăcie. Se dădu deoparte, lăsându-și în urmă amprente, și începu a striga iarăși. De data aceasta se uită în sus, la gaura din acoperiș, spre cer. Omul privește cerul

de fiecare dată când e supărat, căci de acolo vine și tot acolo va pleca. *Cer prea mult? Doar cer iubire și nu altceva. Nu cer aur, nemurire... vreau doar pe Rusandra mea.*

Obosit, cu durerea pe jumătate spusă, tânărul realizează că într-adevăr era singur și fără rost. Se prăbuși lângă scripcă. De pe chip i se ștersese speranța cu care și-a urlat dorul, iar graiul i s-a moleșit. Ființa care-l aștepta în întuneric și care făcea parte din el își scoase la lumină și celălalt ochi, gata să-și arate în totalitate înfățișarea îndrăcită. Băiatul nu-l putea vedea însă, deoarece își ascunsese fața în podul palmelor. Ochii haotici ai ființei, goi de suflet și milostenie, pomeții înalți și fața slabă, dar și dinții lungi care se loveau între ei erau cu totul îndreptați spre copil. Dintr-odată, feciorul se ridică cu același dor, cu ultimele puteri și se îndreptă spre portretul Sfintei Născătoare, ce îl aștepta în liniște. Întunericul groaznic se așeză la locul lui, reușind să se facă nevăzut, ascultând ca la început ce urma să zică omul.

— *Mi-e greu, Sfântă Mamă, mi-e greu și am obosit să mă tot rog la o icoană și să nu primesc nimic.*

Căzu în fața Maicii. Nu mai plângea de dor, ci din cauza dezamăgirii amare pe care figurile prăfuite și rugăciunea spusă fără rost i-au adus-o. Singurătatea îi respira în ceafă iar. Ca un soldat proaspăt rănit, se aplecă și își adună de pe jos scripca și arcușul. Deși nimic nu l-a mulțumit și nu i-a dat pace, respectul i-a rămas în inimă, căci și-a presat